

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstab, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 22.

Den 15. August 1872.

Præs: 6 Sk. pr. Ripl.

Tale af Præsident Brigham Young,

holdt i Brigham City den 9de Juni 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Dersom min Rost kan blive hørt, vil jeg afbenytte en Deel af Tiden; men jeg vil paa Forhaand bede mine Godstende at bevare fuldkommen Stilhed og Opmærksomhed, da det er meget vanskellig at tale saa Alle kunne høre det i en saadan stor Førsamling.

Meget er sagt angaaende Frelsningsplanen, og jeg vil sige, at der burde undersøres mere og tales mindre derom. Alligevel er det nødvendig, paa Grund af Menneskenes Svaghed, ret ofte at berøre disse forskellige Principer, der alle ere til vojt Vel, baade i timelig og evig Henseende, men dersom vi tilslulde forstod at satte disse Lærdomme, behovede vi ikke at omtnale dem saa ofte. Ordet er en vind, der gaaer ind gjennem Øret og glemmes. Hos Nogle vil det undertiden slaae Rod i Hukommelsen, og de ville høste Gavn deraf.

Vi ere delagtige i et Værk, som ikke i mindste Maade bliver opfojet ved den blotte Tale derom, men kun ved at vi skræbelige Mennesker sætte ethvert Ord, som kommer til vor Kundstab, i praktisk Udførelse. De Principer vi fremlægge for Menneskenes Børn, ere Livets og Saliggjørelsens Evangelium, og vi have sluttet Pagt med Herren at ville efterkomme alle de Besalinger Love og Ordinancer, som henhøre til samme, men Spørgsmålet er, om vi virkelig adlyde disse Love og Ordinancer? Nei, vi gjøre ikke.

Lad mig gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de Besalinger, vi skalde efterleve. For det Forste, ester at have hørt og være kommet til den faste Overbevisning, at Jesus er Verdens Frelser, der til Fuldkommenhed har udført den Mission, hvortil han var sendt, nemlig

at gjenløse hele Menneskeheden og endnu beder og virker han for os, burde vi spørge os selv, hvad han til Gjengjeld fordrer af os. Vi komme da til det Resultat, at Tro er det første som fordres, og der som vi have en levende Tro, da at adlyde, og det næste Trin i Gjenløsningsplanen, som er lagt af Jesus, er at vi blive døbte til vore Synders Forladelse. Vi sige til de Kristne, til Hedningerne og de Vantroe, at alle Ting ere aandelige, timelige og naturlige, og at der aldrig var eller findes noget Væsen paa Jordens, saavært min Kundstab strækker sig, der kunde adfille disse Egenstaber. Lad os betragte Handlingen og Udvøvelsen af de Pligter, som paahvile Enhver, der troer paa Frelsningsplanen. Vi kunne gaae ind i vort Konklammer og gjøre Herren bekjendt med vor Tro, vi kunne øve os i Tro paa Jesu Navn, og i hjertelige Bonner soge hen til Faderen; men der er Forskjel mellem dette og den naturlige Handling at staae op, gaae hen og blive døbt i Vandet til vore Synders Forladelse. Ikke desmindre Værket indbefatter det Hele, hvis Aarsag det er baade aandeligt, timeligt og naturligt.

Dette Værk er et Faktum, jeg har ikke Tid til nærmere at dvæle ved Enkelhederne; men det er en Virkelighed. Dersom vi troe, da ere vi lydige, vi blive døbte til vore Synders Forladelse, hvilket er Værkets Begyndelse og den ydre Udvøvelse, hvorved Lydigheden til Gud gjen- nem Tro paa hans Son Jesus Kristus bekræftes. Derpaa kommer Haandspaa-læggelse for den Hellig-Værds Gave. Dette er Belsignelsen og Trosten, vi er holde formedelst Tro paa Sandheden, og dette ansporer os til stedse at øve Tro og vandre fremad i Lydighed mod Herren, til altid at bede uden Ophør og være tak-nemlige for enhver Gave, til altid at op-loste Hjertet til Herren Dag efter Dag,

Morgen efter Morgen, om at Himlens Belsignelser maae folge os, og at vore Hodder maae bestandig vandre paa Pligtenes Sti; ligeledes at vi maae være be-varede fra at tænke, tale eller gjøre Noget som er uret. Dette er Altsammen ganske simpelt og letfatteligt at forståae for alle Klasser af Menneskeslægten, der ere be-gavede med almindelig Fornuft.

Det er de Helliges Pligt at bede uden Afladelse, at takke for enhver Ting og erkjende Herrens Haand i Alt og være ham underdanige. Vi som Sidste-Dages Hellige kunne sige, at vore Pligter ligge udfoldede for os; vi kunne see dem ved at betragte den Trofasthed og de Folelser, der besjæle de Hellige; vi have dem be-strevne i vore Beger; vi forsamlles Tid efter anden alene i den Hensigt at høre En eller Ander fortælle os de Ting, som vi forud kjende saa godt; vi have læst om disse Gjenstande den' ene Gang efter den anden; vi have tænkt og grublet over det, og alligevel komme vi tilsammen for at høre vore Brodre tale om disse Emner, for at faae en endnu grundigere Kundstab om alle de Pligter, der paahvile os; men dersom vi kunne bringe de Hellige til at høre og lytte til disse Ord angaaende deres Pligter og Himlens Forlangende, da vilde det ikke være nødvendig uafbrudt at tale om denne Gjenstand.

Hvad er vor Pligt? At bede. Skulle vi bede altid? Ja. Skulle vi bede med vore Familier? Ja. Ingen Mand bør have noget Hastværk, men efterat være opstaact af sin Seng om Morgenens, bor han først holde Bon med sin Familie, forend han nyder sin Frokost. Enhver Mand og Kvinde bor af et rent Hjerte paakalde Herrens Navn, hvad enten de arbeide, eller ere i deres Konklammer, saa-wel offentlig som i deres private Hjem; de skulle altid bede til Faderen i Jesu Navn, om hans Belsignelse, at han vil

bevare dem og lære dem Veien til Liv og Salighed og hjælpe dem til at leve saaledes, at de engang kunne arve den Øphojelse de eftertragte.

Toruden vor Pligt at bede, er det ogsaa vor Pligt at være fredeligtindede mod hverandre, at esse Evangeliet og Evangeliets Aand, saa vi kunde være Et med Herren; saa at vor Tro, vor Hengivenhed for Sandheden og Guds Rige, vores Handlinger og vort Arbeide kunde være sammenknyttet, at vi i Forening kunde virke til Menneskeslægtens Frelse og til Guds Riges Fremgang paa Jorden. Dette er en Samvirken i det Store; dette er Forlossningsværket, som de Sidste-Dages Hellige arbeide for. Vi ere forenede i Udførelsen af vores Pligter; vi ere uroffelige og udholdende som et Folk; vi voge og forsøges; vi reise ud i Verden og forkynde Evangeliet og ville vedblive dermed, indtil alle Verdens Riger ere underlagte det Rige, hvis Konge er Jesus Kristus.

Vi kunne læse om disse vores Pligter i Bibelen, Mormons Bog, Paghens Bog og mange af vores Eldsters Skrifter, hvilke ere ligefaa sandtræ som nogen af de andre Bøger; og alle disse Bøger og Skrifter tilsammen vise os Veien til evigt Liv og Herlighed; Enhver kan læse for sig selv.

Dersom en Mand er uenig med en anden, da bor han for det Første gaae hen og tale med ham i Enrum og soge at komme til Forsoning. Vi kunne med Sandhed sige, at dersom der hersker onde Følelser iblandt de Hellige, skulle de udryddes af vort Bryst, og vi burde fryde os ved Herrens Aand istedetsfor at nære skumle Tanker og Forbitrelse i vores Hjertter. Alle disse Ting kunne I studere og overveie i Eders ledige Timer.

Det er vor Pligt noigtig at esterfomme Herrens Besalinger, saasom ved Nadveren, vores Fastedage og Øfflinger

til de Fattige. Vi bør betale vor Tiende og give Alt paa os selv. Vore Fjender have Meget at sige angaaende at de Hellige betale Tiende. Men vores Skatter ere ikke større end alle andre Kirkesamfunds paa Jorden, og i borgerlig Henseende have vi mindre Skatteligning end noget andet Folk. Dersom Tiende forlanges af os, lad os saa betale den; thi det er Veien til Rigdom. Vi have paabegyndt et stort System for Samvirken i Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden, og naar det er fuldendt og opbygget, er det vort, og vi eie det.

Dersom vi ere Herrrens Hellige og efterleve hans hellige Evangelium, da vil han tildele os alle gode Ting. Vi ville blive Herstere over alle Jordens Riger, Alt vil høre os til; Himlen og Jorden og deres Fylde ville blive os underlagte; vi høre Herren til og ere hans Ejendom; Alting skal være vor Ejendom, fordi Herren sjænker os det. Nogle synes maaesse, at dette Ord „Alting“ omfatter formegnet, men det gjør intet til Sagen.

Med Hensyn til de Sidste-Dages Helliges Pligter, kunne vi sige dem, hvad de skulle gøre for at blive salige. Veien er ikke vanskelig at finde, den er temmelig ret og ligefrem. Men naar vi soge at udforske vor himmelske Faders Bøsen, da finde vi Meget, som er usætteligt for vor indstrænkelte Forstand, og som han heller ikke ønsker, vi skulle forståe. Det er ikke Overensstemmende med Herrrens Willie, at Jordens svage, strobelige Individer skulle begribe hans Egenstaber. Det blev omtalt her igaar, og det samme Emne har ofte været berort af baade mig og Andre, at de, som kalde sig Kristne, vandre i Morlet, og hvorsor? Fordi de aandeliggjøre enhver Ting; de læse Bibelen og forstaae ikke dens Indhold; de troe kunst paa den, naar den ligger sammenlukket paa Hylden. De kjende ingen

anden Maade at læse den paa, eiheller vide de, om de burde troe anderledes, og dette finde vi ganske indlysende; men at forklare Aarsagen hvorsor det er saa, er der ikke Tid til idag. Kort sagt, Herren, som kjender alle Ting, har i sin Wiisdom styret det saaledes.

Sæg siger, det var urigtigt, at Verden skulle være vidende om Sandheden og dog trodse den; det vilde være uret, om de skulle forstaae Forsynets Veie og dets Hensigter med Menneskene, og alligevel leve i Modstrid til Herrens Besalinger, og fordi de leve saaledes, ere de indhyllede i Mørke og udelukkede fra Sandheden Lys. Dersom Lyset skulle stinne for dem, som det stinner for os nu, og som det lysede for Enkelte i Apostlernes Dage, vilde de annamme det? Nei, de vilde ikke. Lyset er kommen til Verden, men de Ugudelige ville hellere vandre i Mørket. Hvorsor? Det blev sagt i gamle Dage, fordi deres Gjerninger vare onde. Menneskene ere ligedan i vore Dage, „de elste Mørket hellere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde,” og deres Hjerter ere fulde af Ureenhed.

Sæg kan sige til alle Jordens Indvaanere, baade Hoie og Lave, Rige og Fattige, til Kongen paa hans Throne saavel som Biskopen paa Gaden, at dersom de havde Sandheden og elskede den, vilde de føle sig lykkelige. Men de ville ikke annamme den. Er ikke dette bedriveligt? Det er; men vi kunne ikke hjælpe dem. Vi kunne forlynde Sandheden for Folket; men vi kunne ikke node den paa Nogen. Dersom Verdens Beboere vare gode og ørlige, vilde de annamme Sandheden; og der sandtes ingensinde, en Mand eller Kvinde paa Jorden, der vilde tale, skrive eller modarbeide Livets og Saliggjørelsens Evangelium, saaledes som Mange nu gjøre, dersom de ikke vare omtaagede af Mørket. Men de leve i

Uvidenhed formedelst deres Ugudelighed og VanTro; de opamine og pleie denne onde Land, der til Gjengjæld sætter dem i stand til at modstaae Livets Ord. Dette kunne vi sige til hele Menneskeslægten. Kjære Gudsstende, I troe Sandheden dersor vær lydige, og dersom vi adlyde Herrens Bud, da skulle vi næae Maaleet for vores Bestrebelser, som er evig Lyksalighed.

Det er en stor Glæde for mig at være blandt mine Gudsstende. I vegle øste Haandtryk med mig, og I ere glade og ønske mig velkommen ud af Fængslet. Sæg har ikke i nogen Henseende følt mig som Fange, eller i mindste Maade følt mig bunden. Nogle ville maaste spørge: var De ikke, paa Grund af vores Embedsmænds uretsfærdige og standalone Dom i Deres Sag, i sem Maaneders Fængsel? Det saae saaledes ud; det syntes som om jeg var fængslet og var berovet min Frihed formedelst onde Menneskers feilagtige Ideer, bitre Følelser og haarde, egentjærlige og fordomsfulde Hjerter; men jeg sollte ikke det ringeste Baand paa min Frihed, eller at jeg var fængslet. Sæg vil sige til mine Gudsstende, at jeg har haft en Hviletid, og at jeg har følt vel derved. Sæg har glædet mig ved denne Hvile, som igaar blev bemærket af Eldste Hyde; jeg gik og stod hvor jeg vilde i mit Huus og var glad og taknemlig derfor. Sæg befandt mig særdeles vel ved at boe i Stilhed og Rio i mit Hjem sidste Vinter.

Min Lidelsessølle, jeg mener den Gentleman, der skulle bevogte mig, og som jeg troer var betagen sin Frihed langt mere end jeg, anmodede mig øste at tage en Kjøretour, gaae i Selstab eller paa Theatret. Jeg afslog i al Kjærlighed og talkede ham for hans Tilbud at ville ledsage mig. Øste vilde jeg sige til ham: gaae og nyd lidt Adsprebelse, jeg skal imidlertid forblive her, og han gjorde

saa af og til. Alt dette fortæller jeg Eder, Sødstende, for at Gud kunne kende mine Følelser; og jeg kan endnu tilføje, at Herren den Almægtige har havt sin Haand med i Statsstyrelsen til Gavn, Besvarelse og Beskyttelse for de Uskyldige og Netskafne. Seir staarer strevet paa Bions Banner. Vi have erholdt det, der ikke vilde være bleven os tildeel, dersom Forsolgelsens Aand i de sidste to Aar ikke havde efterskræbt og forfulgt de Hellige. Hvis vores Fjender ikke havde handlet som de gjorde, hvorledes kunde saa vor Sag være kommen for Landets Høiesteret, hvorved denne sit Leilighed til at afgive sin Kjendelse mellem Ret og Uret? Hvorledes havde vi kunnet faae vor Sag paadomt af Landets høieste Domstol, dersom ikke vores Fjender havde stræbt os efter Livet? Vi behøve ikke at spørge om deres Hjertes Følelser; thi Nebet var allerede rundt Eders ørbodige Tjeners Hals, og de saae ham i Lænken dingle i Lusten. Men Herren styrede det til det Bedste for de Ydmige og Sagimodige. Hvad skulle vi sige? Vi anerkjende den Almægtiges Haand i denne saabelsom enhver anden Ting og sige, Gud være lovet!

Jeg skal ikke optage mere Tid, da jeg ønsker at høre andre af Brodrene tale. Jeg vil slutte med nogle Bemærkninger angaaende Eders fælles Pligter. Dersom ikke Forsamlingerne. Ved flittigt og vær irrig i Eders daglige Syssel. Vær ørlige og retskafne imod hverandre. Vær agtpaa givne og bryd ikke et Løste eller et Ord. Sog at bevare Eder selv fra alt Ondt. Bevar Kydsched. Vær trofaste i Evangeliet. Sky alle flygge Laster og Alt vil faae et godt Udsalg. Dersom en Mand er vidende om, at hans Kvæg er paa Naboenes Eng uden dennes Tilladelse

og ikke ager det ud deraf, da har han vancaret sine egne Følelser, sin Erhellighed, Sanddruhed og Netskaffenhed baade for Gud og Englene. Dersom vi bevare os selv i Reenhed og Netsindighed, da vil det gaae os vel.

Jeg er glad ved at see saa anseelig en Forsamling her idag, der mestendeles bestaaer af Folk fra dette County (Box Elder) og fra Cache Valley. I have ogsaa et Stykke Jernbane her, og jeg seer Folket fremdeles bygger paa den. Det glæder mig at see dette Foretagende. Gør Fremstridt, Brodre, byg denne Bei, den er Eders Ejendom, og I kunne gjøre hvad I ønske med den. Det er en god Tilvægt i vor Udvikling; den vil aabne den nordlige Deel af Landet og give Eder Lettelser, som I ikke paa anden Maade kunde nyde her. Hvor herligt det er! Hvor behageligt og let det er for mig at gaae ind i en god Vogn og kjøre med Jernbanen fra Salt Lake City og heriil i mindre end tre Timer, som vi gjorde igaar Morges. I mindre end tre Timer, fra vi forlod Utah Central Banens Station i Salt Lake City, være vi her; og vi forvente, iasten at være i Salt Lake City i mindre end tre Timer, efterat vi forlade dette Sted — en Distance paa over 60 (engl.) Mil. Det er overmaade behageligt, meget oplivende! Og dersom vi kunne see disse Ting, som de ere, da maae vi sige, at de aabne Landet for vise og forstandige Mænds Blit, hvilke paa denne Maade faae Anledning til at forbedre det. Maatte vi altid leve saaledes, at baade vi og Menneskeslægten kunne have Gavn deraf og Sandhed og Netsindighed forstremmes paa Jorden.

Herren velsigne Eder, Amen.

Om Søndagsstolerne.

(Fra Børnebladet „Juvenile Instructor.“)

I en kort Tale, som Præsident George A. Smith holdt i Tabernaklet i Ogden City den 26de Juni, gjorde han følgende Bemærkninger angaaende Søndagsstolerne og den mest passende Læsning for Børn i Almindelighed, hvilket vi anbefale til Gjennemlæsning af Enhver, som dette Blad maatte komme ihænde.

Leg formaner Eder, Sødsteende i al Oprigtighed, baade med Hensyn til en god og velordnet Styrelse i vort Samfund, som fornemmelig med Hensyn til Religionen, at holde Sabbathen i Øre, og til at opdrage Eders Børn til at gjøre det samme. Istedetfor at arbeide, gaae paa Lydstoure, soge Tornoiselse eller gaae ud i Marken og soge efter Kreaturer paa Hviledagen, bør vi helligholde den ved at bede, ransage Skrifterne og besøge Forsamlingerne. Søndagstolen er et af de bedste Steder for Børnene at blive underviste om Kirkens Principer. Der er omtrent tredive Tusinde Skoleborn her i Territoriet, i Alderen mellem fire og segten Åar. Et overmaade stort Ansvar paahviler os dersor med Hensyn til alle disse Børns rigtige Opdragelse, og Lederne i Settlementerne skalde noisiagtig paasee, at Alt står paa en tilbørlig Maade og at de nødvendige Forberedelser gøres til de Unges Uddannelse.

Leg har følt en dyb Interesse for Søndagsstolernes Fremme, men jeg har ogsaa bemærket, at enkelte Brodre og Søstre ere ligegyldige og have ikke mindste Interesse for den. Leg veed meget vel, at Forældrene have megen Moie med at

holde deres Børn rene og nette og saae dem til Skolen i rette Tid, men hvis de ingen Interesse have dersor, blive baade Børnene og Søndagsstolen forsomte.

Dersom nu Børnene ikke komme paa Skolen, sole de sig urolige og gaae ud for at lege, ofte komme de til Slade, forstyrre deres Nabover og lære mange daarlige Ting, istedetfor, hvis de være paa Skolen, vilde de lære noget Nyttigt og erholde Kundstabér, der vilde være til deres fremtidige Bel.

Forældrene burde gjøre Alt for at fremme deres Børns Opdragelse, sende dem til Søndagsstolen og selv være behjælpelige med Undervisningen. Det er en Pligt, som især paaligger vore unge Mænd og Kvinder, at være Børnenes Lærere og Lærerinder, og efter min Formening kunne de ikke anvende Søndagsmorgenen paa nogen bedre og behagelige Maade. Om Enkelte af Eder mangle de fornødne Kundstabér til at være Lærere, kunne jeg lære de Små at læse i Bibelen og forklare den.

Paa min Reise til de sydlige Settlementer aflagde jeg et Besøg i en Søndagsstole i St. George; den stod under Eldste James Bleaks Ledelse, og omtrent syrtrettyve unge Brodre og Søstre var hans Medhjælpere. Det var mig en stor Tornoiselse at examinere Børnene i de forskjellige af Kirkens Principer og bibelste Lærdomme, og ethvert Spørgsmål blev over Forventning besvaret, saa jeg kom til det Resultat, at der bliver ofte udsendt Missionærer, der staar langt tilbage for disse Små i bibelst Lærdom.

Dette Eksempel burde efterfolges overalt i Sættlementerne, og enhver Eldste skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa at udville Bornenes Evner og lære dem Alt, hvad der hører til vor hellige Religion som fremsat i Bibelen.

Vi have Katolisken, som er forsattet af Eldste John Jaques; den er publiseret til Brug for Søndags-skolerne og indeholder en stor Deel af Kirkens Principer og Lærdomme. Denne Bog skulde ikke alene være i Skolerne, men enhver omreisende Eldste burde have den. Den er, paa Grund af dens Simpelhed, særdeles letfattelig for Born, og den vil opfriske de omreisende Eldsters Hukommelse, saa de kunne være ifstand til at fremlægge Evangeliets Principer og Lærdomme for Andre paa en tydelig og letfattelig Maade. Jeg har anbefalet denne Bog til de lærdeste Mænd i Amerika, naar de have strevet til mig og spurgt om fra hvilke af vore Værker, de kunde lære vor Troesbekjendelse at kjende.

Vi burde altid paasee, at Skolerne være vel forsynede med Nye Testamente og Mormonsbøger. En nye Udgave af sidstnævnte Bog er publiseret i Territoriet og kan nu faaes tilhørs. Jeg er bange for, at mange af os ere for lige-gyldige angaaende Anstafelsen af saadanne Bøger for vore Born.

En af de første Pligter, som paa-

hviler de Sidsie-Dages Hellige er at kjøbe Kirkens Bøger til Bornene, og lære dem at læse og forståe dem. Det burde ogsaa henøre til et nygigt Udgivelses Udstyr at have en Bibel, en Mormonsbog, en Pagtens Bog og andre af Kirkens Skrifter; de skulde gjøre det til en almindelig Regel at læse dem ret ofte og opfriske deres Hukommelse om Evangeliets Principer og Lærdomme.

Jeg vil ogsaa raade mine Godstende, som ere her tilstede, at virke for Børnebladets Udbredelse. Næsten alle Menner, i Særdeleshed de unge, ønske at læse; og vi have en stor Masse daarlige Bøger blandt os, som for det Meste ere bragte hertil fra de oselige Stater. De fleste af disse Bøger ere kun til at fordræve Sæderne, stabe en lav Tænkmaade og fylde de Unges Indbildung med Begreber og Ideer om Livet, som i Alrenes Tid aldrig blive realiserede; og folgelig er Tiden, som er anvendt paa saadanne Bøgers Læsning mere end forspildt. Børnebladet er publiseret for Udspredelse af nyttige Kundskaber og korrelte Principer, og baade Forældre og Born vilde erholde gode Lærdomme ved at læse det. Mit Ønske er, at de, som ere Ledere for Søndags-skolerne, Lærere, Biskopper og Forældre vilde søge at vække deres Borns Interesse for Læsningen af dette Blad.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Tænk paa din Udsigelse.

Inden næste Mr. af „Stjernen“ udkommer, vil atter en Flod af vore Søstrende have forladt disse Lande og begivet sig paa Veien til Bjergenes Dale i det fjerne Vest.

Denne aarlige Udvandring af de Hellige er et af de kraftigste Beviser for Evangeliets Sanddruhed og tilige en høitidelig Protest mod det nittende Aarhundres ormstulne og mulne Civilisation. Vi sagde et af de kraftigste Beviser for Evangeliets Sanddruhed, og det er ogsaa Tilfælde, thi hvor er det tænkeligt, at Tusinder paa Tusinder, som i Xerenes Lob ere reiste til Zion, vilde ikke alene blive der, men sende Tusinder af Dollars tilbage til Slægt og Venner for ogsaa at udfrise dem fra Babylon, dersom de ved Ankomsten dertil sandt, at vore Eldster i Skript. og Tale havde fort dem bag Lyset og løsset dem til et Sted, der mere lignede det Pandemonium, vore Fjender bestrike, end det Zion, som vi sildre.

Fraaet at det er en guddommelig Besaling til de Hellige i disse Dage, at de skulle gaae ud fra Babylon for ikke at blive besmittede af hendes Synder, synes den blote Bestuelse af Verden Tilstand for Nærværende at retsædiggjøre en hastig Flugt fra Fordærvelsen, for at idetmindste den opvogende Slægt kan føres bort fra de tusinde Fristelser og slette Exempler, som omgive den paa alle Sider. Mon om Alle have Blik for Tidens Brøst? Mon om Alle see Tidens Tegn? Mon om Alle alvorlig overveie Begivenhedernes Gang? Hvordan er Udsigterne? Findes der en Statsmand, Borger eller Arbeider, Mand eller Kvinde, som med Betrygelse seer den nærmeste Tid imode? Af nei! En Vildheds Aand har grebet Arbeidsklasserne, hvilke af Velymring for deres Udkomme sege at tage sig selv tilrette ikke blot i Danmark men i hele den civiliserede Verden. Tyrsterne rustede sig tidligere tillands og vands for at lue deres Kolleger i Maborigerne, men nu ruste de sig mod deres egne „troe og loyale“ Undersætter, som løste Haanden truende op imod dem — atter et af Kjendetegnene i de sidste Dage, da Folket ikke mere skulde have Respekt for Værdigheder. (2 Pet. 2, 10.)

Der tales og skrives saameget om Blod, Opror og Selvtægt, at Menneskene, og sornemmelig de Unge, blive ganske sortiolige med slige Tanker og Begreber, og den Rædsel, man tidligere sollte ved Tanken om at udøve slig Daad, synes nu ganske at være forsrunnen. Ved Siden af denne Oprørskænd holdet Lasten og Usædeligheden jevne Skridt. Ja Skamlosheden tiltager daglig i en høist foruroligende Skala. Men vi frygte for, at selv mange af vore Søstrende ikke have Diet aabent nok for alle disse Rædsler. De ere opvegede midt i Nutidens Sodoma og kunne rimeligvis derfor ikke godt bemærke den stadige Stigen af Fordærvelsens Flod; men naar man som vi (Bionsældsterne) har været fjernet fra Poleen nogle saa Aar og har levet

blandt et reent, kynd og retsindigt Folk, hvor Optoier, Utlugt, Druskenstab og Sværgen ere ukjendte Ting, da er Kontraslen i Sandhed forsærdelig.

Den stadige Omgivelse af det Onde er vel tilfældet til at slove Landen og slappe Moralbegreberne, derfor finde vi desværre Mange endnu i Babylon, som kunde være hjemme i Zion paa denne Dag, hvis de tidligere havde fulgt givne Raad. De Hellige have hørt saameget om Godstendes Anstrengelse hjemme for at udfrie de Fattige, at Mange ganske rolig sidde med Hænderne i Skjødet, ventende paa at Touren snart skal komme til dem ogsaa. Men et gammelt Ord siger: Herren hjælper den, som hjælper sig selv, og hans Ejendomme følge samme Politik. Dette maa nu ikke opfattes saaledes, at kun de, der selv have sanimensparet Noget, ville blive hjulpne, endført disse naturligvis ville komme først i Betragtning. Vi ere fuldt vidende om, at der gives dem, som slet Intet kunne lægge tilsidé i disse Tider, men det beviser at ikke, de jo kunde have gjort det tidligere.

Vi ville paa det Indstændigste raade de Hellige og fornemlig de Unge til at beslutte sig paa Sparsomnighed. Vi vide fuldt vel, at mangen en Mark og Daler blive anvendt paa Lyftourer, Slipperier, vægte Guldstads, Blomster, Baand og anden Bynt, hvilket Alt sammen godt kunde undvøres i Betragtning af, at vi ere Herrens Folk og ikke have Hjem eller blivende Sted blandt de Ugudelige. Lad ikke disse velmeente Raad gaae upaaagtede hen, thi de gives ikke til Gavn for Nogen som helst uden for Eder selv. Der gives uden Twivl Nogle, som ville sige: her have vi atter den gamle Historie! men lad Enhver grib i sin egen Barm og prøve sig selv noie om disse Raad have Anvendelse paa ham.

Vær ikke utaalmodige over, at Herren forunder vor Tids Babylon en Smule Pusterum; hans Straffedomme ville komme i stedse stigende Kraft, men saalænge der endnu findes saamange Retfærdige blandt Nationerne, sparer han dem. Men naar de Hellige ere hjemsamlede og Herren i Opsyldelse af sit Ord udoser sin Brede over Verden, vil maa see, at der ligesaa lidt som i Sodoma forдум, findes ti Retfærdige i det moderne Babylon.

Spildt Argument.

En Samtale mellem Præsident Grant og Mr. Fitch.

„Cincinnati Commercial“ har oftentliggjort følgende Samtale, der viser Præsident Grants Følelser angaaende Utah-Spørsgæalet.

Torhenværende Senator Fitch fra Nevada aflagde for nogle Dage siden en Visit hos Præsidenten for at tale lidt med ham angaaende Utah-Affærerne.

Han fandt Præsidenten ved sin Indtrædelse ifærd med at roge en Cigar.

„Hr. Præsident,“ sagde Senatoren, „jeg vil forsøge at overbevise Dem om Nødvendigheden af at optage Utah som Stat.“

„Min Opposition med Hensyn til dette er urokkelig,“ svarede Præsidenten,

„Men“, svarede Senatoren, „Deres Fordomme imod dette Folk er udsprungen fra uredelige Raadgivere.“

„Jeg er en ubevægelig Opponent imod Utahs Optagelse i Unionen,“ var Svaret.

„Men,“ udbrød Mr. Fitch, „Utah tæller den forlangte Folkesængde for Optagelse som Stat, det er i en god Forfatning, og det vilde være godt for dets Indbaanere om det blev optaget i Unionen.“

„Jeg er ufravigelig imod Utahs Optagelse,“ svarede den uroffelige Mand.

„Under ingensomhelst Betingelse?“ spurgte Senatoren.

„Nei, paa ingen Maade, idetmindste ikke forinden de lære at opføre sig paa anstændig Maade.“

„Dersom De hentyder til Volhgamiet,“ sagde Senatoren, „villede, endssjøndt det er en af deres Kirkes Lærdommen, udentvist opgive det, for at have Fred og blive indlemmet i Unionen.“

„Og Mord er ogsaa en af deres Kirkes Principer, ikke sandt?“ spurgte Præsidenten.

„Nei paa ingen Maade,“ svarede Mr. Fitch, „der er meget lidt af den Slags i Utah i Sammenligning med de andre Territorier. Som jeg før bemærkede, De er bleven stammeligt ført bag

Lyset med Hensyn til Utahs Anliggender, og jeg kan ikke troe, at De virkelig sætter nogen Lid til alle de Nygter, der ere i Omlob om Mormonerne.“

„Det ryger ikke af en Brand uden der er Blid i den,“ var Præsidentens fulde Svar.

„Tænk om vi skulle sige det samme om alle de Logne, som ere udsprede om Dem?“ udbrød Mr. Fitch.

Intet Svar. Præsidenten udsendte tykke Røgssyler af sin Cigar.

„Bed at indlemme Utah som Stat i Unionen vilde al Strid og Urolighed saae en Ende,“ bemærkede Senatoren.

Intet Svar; — kun udsendtes tykere Røgssyler.

„Det er af højeste Vigtighed for Indbyggernes Velserd og den fremtidige Udvilning af Utahs rige Hjælpefilder, at det bliver optagen som Stat,“ vedblev Senatoren.

Bedvarende Taushed.

„Er Deres Beslutning saa uroffelig i dette Punkt, at De ikke er til at bevæge under nogensomhelst Betingelse?“ udbrød Mr. Fitch.

„Min Menning er aldeles uroffelig imod Utahs Optagelse som Stat i Unionen,“ svarede Fernmanden, og saaledes endte denne interessante Samtale.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 332.)

En Deel af Brødrene, som stod under Lyman Wights og George Millers Ledelse, vare bestættigede med at hugge Tommer og større Brædder i Wisconsines Skove til Templets Opførelse. Diese Mænd kaldtes derfor Skovhuggerkompan-

niet, og de vare de eneste Hellige, der havde tilladelse til at forlade Byen. Præsident Young erklærede offentlig, at Lyman Wight og George Miller, dersom de ikke adlod de Tolv's Raad, men handlede i Modstrid til disse, vilde blive fordomme og gaae deres egen Fordervelse imode. Han forudsagde ogsaa, at dersom Brødrene sagte at ophoje sig selv for at faae Indflydelse, og dersom de vedbleve at lede Folket bort fra Indsamlingstedet for derved at formindste hans og hans Brødres Kræfter, vilde de falde fra og ikke være i stand til at reise sig mere. Denne Profeti gik bogstavelig i Opsyldelse. Lyman Wight handlede ikke i Overensstemmelse med de høiere Autoriteters Billie, men ledede Folket paa Afveie og i Apostasi. Han mistede sit Apostoleembede, og en Anden kom i hans Sted. George Miller kom ogsaa strax efter ind paa den samme Bane og faldt. Han tabte sit Embede og sin Stilling i Kirken og døde i Lighed med Lyman Wight som Apostat.

Præsident Young og de andre Apostler vidste godt, at de Hellige vilde blive nødte til at forlade Nauvoo og drage ud i Ørkenen. Profeten Joseph havde forudsagt dette og før sin Martyrdom aabent talt med dem om Klippebjergene, og sagt, at de Hellige skulle finde et Hjem og et Tilflugtssted der, hvor de skulle boe i Fred uantastet af Pobelvældet. Det var vel bekjendt for Mange, at de Hellige skulle drage ud i Ørkenen inden ret længe, og derfor meente Nogle, at de burde udvandre jo før jo heller. Men det viste sig, at de havde gjort en feil Beregning. Det havde været meget bedre for dem, om de vare forblevne i Uvidenhed angaaende denne Sag, idetmindst for en Tid, saa de funde vedblevet at boe til sammen med de Hellige og hjælpe dem at opbygge

Templet og fuldende det Arbeide, som skulle udføres i Nauvoo. Disse Mennesker, der vare saa begjærlige efter at komme ud i Ørkenen, syntes at have den Overbevisning, at fordi det var aabenbaret, at de Hellige engang skulle begive sig derhen, kunde de ligesaagdøt gaae strax. Men Herren har en bestemt Tid for enhver Ting, og dersom Nogen vil udføre sin Billie modsat hans Bestemmelser, vil man snart see, at hans Selvklogstab forte ham vild. Menneskene skulle altid vente med Taalmodighed paa Herrens Tid. Herren aabenbaredes til Joseph Smith strax efter Kirkens Organisation nogle Punkter angaaende det celestiale Egtestab. Herren sagde til ham, at det var i Lydighed til hans Besaling, at de Hellige i gamle Dage havde taget meer end een Hustru; han sagde ogsaa, at hans Tjenere i disse Dage skulle faae Besaling med Hensyn til dette Princip. Profeten modtog ikke denne Aabenbaring som en Fuldmagt til at sætte dette Princip i Udsørelse dengang, men var vel tilfreds med at afvente, naar det behagede Herren at befale ham at offentliggjøre denne Lov; han vidste, at det var ligesaa syndigt at udføre denne Handling, naar det ikke var befalet af Herren, som det vilde være at sætte sig op imod dens Udsøvelse, naar den engang blev besalet.

Oliver Cowdery var ikke saa hengiven til Lydighed mod Guds Besalinger. Han higede strax efter at faae en Hustru til, og tvertimod alle Josephs Advarsler gik han hen og tog en ung Kvinde og levede med hende som sin Hustru tilsigemed den første retmæssige Hustru. Dersom Oliver Cowdery havde ventet paa Guds Besaling at sætte dette Princip i Udsørelse, kunde han være bleven beseglet til hende og levet med hende uden at komme under Fordommelse; men at gaae

frem som han gjorde, var en aabenbar Synd og var Aarsagen til, at den Hellig-Aand forlod ham, og at han blev udelukk fra Kirken. Herren vil, at Menneskene skulle ære ham og være lydige, og dersom de erholde hans Belsignelser, maae de ikke vandre ester deres egen Selvklogslab.

Saaledes var det ogsaa med dem, der varer saa ivrige med at komme ud i Døkenen. Maar Herren onskede, at de skulle drage ud til Klippebjergene, vilde han aabenbare det til sin Ejener Brigham, og han skulle give dem den nødvendige Instruktion. De havde ingen Ret til at begive sig ud, forend Besaflingen lod. Skovhuggerkompaniet under Lyman Wights Ledelse havde Tilladelse til at gaae ud, men ingen Aanden. Han vilde gaae mod Syd, men ved et Raad, som blev aholdt den 24de August af de Tolv, blev han raadet til at begive sig nordpaa. Lyman Wight var en haardnakket Person, og han vilde gaae ester sit eget Hoved, uden Hensyn til Præsidentstabet Raad, og vi ville snart see med hvad Resultat det endte.

I det ovenfor omtalte Raad blev Eldste Wilford Woodruff valgt til at gaae paa Mission til England; hans Ledfagere varer Eldsterne Dan Jones og Hiram Clark.

Sidney Rigdon var ikke i stand til længere at dolge den Aand, han besad. Han havde talt og gjort hemmelige Forstal i nogen Tid med dem, der stod under hans Indflydelse. Hans Gjerninger bleve udforte i Mørket, og han troede de vare godt forvarede; men for Præsident Young, og de trofaste Apostoler var det ikke sjult; de forstod meget godt, hvilken Aand han var i Besiddelse af, og at han gjorde Alt hvad han kunde for at forstyrre Herrens Værk. En Samtale, han havde med Præsidenten den 3die September,

sagde han, at han havde Fuldmagt og Myndighed over de tolv Apostler og var ikke afhængig af deres Raad. Samme Dags Aften havde de Tolv en Sammenkomst med ham, og da var han i en saadan Sindsstemning, at de ansaae det som deres Pligt at tage hans Kaldsbrev fra ham. Han vilde ikke opgive det. Han sagde, at Kirken havde ikke i lang Tid været under Herrens Aands Ledelse, og at han skulle offentliggjøre Brødrenes Hemmeligheder. Paa denne Maade viste han hvilken ond Aand, der beherstede ham. Præsten Joseph var, længe før sin Død, overbevist om, at han var en hemmelig Forræder og Djælle, og han sagde endog i en offentlig Førsamling af Hellige, at han vilde ikke taale ham længer; men derpaa havde Rigdon kommet og grædt og bedet om Gjenoptagelse; nogle af Eldsterne havde ligeledes borsafaldt Joseph om at optage ham igjen, og Joseph lod ham deraf staae som sin nominelle Raadgiver.

Bed hans Ankomst til Nauvoa ester Profeten Død var han optraadt som den, der burde præsidere over Kirken, eller som han kaldte det være Kirkens Værge. Offentlig gjorde han ingen Hentydning til, at han troede, Joseph var en falden Profet; thi dette vidste han, vilde ikke fremme hans Planer det mindste. Men nu, efterat alle hans Intriger vare aabenbare, og Malet for hans Ærgerrighed var helt forseilet, kom hans sande Følelser angaaende Joseph for Dagen, og han udfoldede paa det klareste sin hykkelse og forræderiske Karakter. Han sagde at Kirken ikke havde været under Herrens Ledelse i lang Tid. Ingen Apostat, selv ikke William Law, som var delagtig i Mørket paa Joseph og Hyrum, kunde have sagt mere end dette.

Søndagen den 8de September sammenkaldtes et Høiraad, hvori Bislop Ne-

wel R. Whitney præsiderede. Sidney Rigdons Sag blev behandlet, og efterat en heel Deel Beviser og Kjendsgjerninger vare fremførte imod ham, blev han enstemmig u'elukt af Kirken. Samme Forstag vedtøges senere enstemmig i den offentlige Forsamling med Undtagelse af ti Personer; og da de stemte for at antage ham som Leder, blevé de ogsaa paa Forstag enstemmig udelukte.

Fra den Tid af begyndte Sidney Rigdon at synke dybere og dybere i Fordærvelse. Alligevel kæmpede han for at holde sit Hoved oppe i det Længste. Han

bestillede Apostler, organiserede en Menighed, udsendte Missionærer og mange af di se arbeidede med meget Held; han udgav en Avis og stred med al sin Magt mod Kirken og dens Apostler; men al den larmende Kamp havde kun een Virkning — den udsamlede de Onde og Ugodelige og rensede Kirken. Saaledes vil det altid gaae med Apostaterne; de kunne ikke i mindste Maade stoppe Herrens Værk eller forstyrre det, men Herren leder Alt til det Gode.

(Fortsættes.)

Utahs Fremtid.

(Fra „Deseret News“.)

Mange og store Forandringer ere foregaaede i dette Territorium og især i Salt Lake City siden Fuldbedelsen af Pacificbanen for tre Aar siden. Et Fernbaneanlæg mellem de fjerneste Øststater ved Atlanterhavets Kyst og Veststaterne ved det Stille Ocean, med Klippebjergenes snedælte Besætning som Centrum var i sig selv et Vidunder, men den Indsydelse denne Bane har udøvet paa alle de Landstrækninger, den gjennemstørre, er endnu vidunderligere. Den stedfundne Forandring kan ikke sattes uden man noie sammenligner Fortid med Nutid. Man vælkes ofte til at anstille saadanne Betragtninger ved de Overraskelsesudbrud, som ytters af Folk, der have været borte fra Territoriet et Par Aars Tid eller mere.

Før Fernbanens Anleggelse var Utah næsten udelukkende anvist til Agerbrug og tildeels Fabrikvæsen. Omstændighederne nødte Folket til at lægge særlig Bind paa disse to Indstrigrene; men siden er vor

Bjergværksdrift bleven storlig udviklet. Det var fuldkommen ret, at Utahs Indvanere først lagde sig ejer Agerbrug og Huuslid, thi hvor onskeligt det end er at have Overslod af Jordens ødle Metaller, er det en uomstodelig Kjendsgjerning, at Folk hverken kunne møtte eller klæde sig med Guld og man vilde imodsat Tilfælde snart have lidt Mangel trods sit Guld. Og ikke dette alene, men det er nødvendig endnu, at Majoriteten af vort Folk fortsætter med sit Agerbrug, for at kunne forsyne den tiltagende Minebefolknings med de uundværlige Livsvarer.

Tilværelsen af rige Mineralier i Utah var kjend af mange af de tidligste Settlere her, længe før Fernbanen tænkes paa, men uden Fernbaneforbindelse var tilveiebragt med Øververdenen, vilde det have været Daarstab for os at opmuntre til Bjerg værkdrift. Store Forandringer have fundet Sted, men de ere ganske forsvindende i Sammenligning

med dem, der forestaae i de kommende Aar. Enhver uheldet Jagttager maa funne see allerede nu, at Utah vil blive et af Verdens rigeste og fornemste Mineralaarde.

Aarsagerne, der ligge til Grund for denne Kalkulation, ere baade mange og uafviselige. Forst og fremmest vil den store Massé Minearbeidere behove Provisioner og andre Fornødenheder, hvilket vil aabne et godt og stadigt Marked for Alt hvad Folket i dette Territorium kan producere. Dernæst er der ikke blot eet Slags Metal, som forefindes i Utah, men vi have Guld, Sølv, Kobber, Bly og Svovl i betydelig Mængde, ikke at tale om Jern, hvorfra vi har saa at sige hele Bjerget fulde. Ligeledes findes her uudtommelige Kulleier paa mange forskellige Steder i Territoriet. Hvad mere kan noget Folk ønske at begynde med for at arbeide sig op til Velstand og Uafhængighed?

Kapitalister saavel i England som i

Amerika have sat betydelige Pengesumme i Utahminerne, men mange Kapitalister dreves bort de sidste Par Aar som Folge af vores Dommeres bigotte og lolvøse Færd heroppe, hvilket Ingen kan fortænke dem i, da Forsigtighed er en Forretningsmands fornemste Dyd. Men for Fremtiden haabe vi, Kapitalisterne vilde bidrage storligen til Udviklingen af vore Bjergeres rige Resourcer, thi hvad der tjener til at opbygge den Enkelte, vil opbygge hele Samfundet.

En god og solid Grundvold er lagt af de første Settlere i disse øde Udørkener, paa hvilken formuende Mænd nu trygt kunne bygge videre, og dette skal man aldrig glemme at takke hine haardsøre, ihærdige Pionerer for. Lad Alle respektere hverandres Arbeide og Fortjeneste, og inden nogle faa Aar skal man see, at Utah fortjener sit Navn „Vestens Dronning“, thi hendes Fremtid er rig, lys og lovende.

Blanding.

Blanding.

Dr. Livingstone funden. At det lykkes den amerikanske Journalist Mr. Stanley at finde Dr. Livingstone, er Noget som lyder ganske utrolig i Manges Øren. Ikke dest mindre, Beviserne ere nu saa klare, at det kan ikke længere betvivles. Det var navnlig engelske Blade, der ganske fint lod stiente Muligheden af, at det Hele var noget tvetydigt. Vilde man være ondstabsfuld, kunde det forekomme En, som om Glæden over, at Livingstone var funden i Live, blev formorket ved, at det var en Amerikaner, som havde fundet ham, efter at Englænderne havde gjort det ene frugtesløse forsøg efter det andet paa at naae dette Resultat. Nu, efterat Stanley er vendt tilbage til Europa og har afleveret Breve fra Livingstone selv, der ere blevne anerkendte for ægte, til Autoriteter og til Slægt og Venner af den store Opdager, er enhver Twivl bleven fjernet. Stanley er i disse Dage ankommen til London. Han har alt i Paris været Gjenstand for en begejstret Modtagelse fra sine amerikanske Landsmænds Side.

Disse to Mænd mødtes paa en forunderlig Maade. Stanley var med sin Expedition naaet hen til en lille By, Ujiji, i det Indre af Afrika. Han onskede

at gjøre sit Indtog der med al mulig Pragt for at impone de Indsøgte; han og hans Kompagni vare overmaade trætte og udmattede, men Byens venlige Udseende gav dem nyt Liv. Toget blev arrangeret paa det Pragtfuldeste. Lastdyrene og Mændene stilledes op i en lang Procession; den bevæbnede Esborte syrede Salutskud og lod Raketter gaae i veiret, og over Toget bolgede det amerikanske Banner. Blandt dem, der strømmede ud for at see de Kommende, var en Mand med et lufkasif Ansigt, udtæret og mager, med et langt, graat Skjæg, bærende en Soofficers Knæfjet med en falmet Guldtressé og en lurvet, rod, ulden Fakke. Idet Processionen passerede forbi, udvegledes kun følgende faa Ord, for ikke at vække unodig Opsigt hos de Indsøgte: „Heg formoder, at De er Dr. Livingstone?“

„Ja, Sir, det er mit Navn.“

Først senere paa Aftenen fik de Leilighed til at tales nærmere ved.

Det var to værdige Repræsentanter for den energiske angelsagiske Race, der her mødtes dybt inde i Afrika. Livingstone var allerede en berømt Mand, Stanley blev det i det Dieblik.

Dr. Livingstone brød op til denne sidste Expedition i Marts Maaned 1866 og har gjennemgaaet mange Gjenvordigheder og dojet meget Dndt. Han havde kun reist en kort Tid, da hans indsøgte Ledsgagere, forstrækkede af Neisens Besværigheder og af Frygt for de fjendtlige Stammer, forlod ham, og for at dække deres Feighed, udspredte de Rygget om hans Dod. Men Dr. Livingstone drog, uanseet alt dette, videre paa Opdagelser; og han har bevist, at han er en Mand, der med sand Ærerdighed og Fervillie søger at gjennemfore sine Planer med Hensyn til Opdagelserne i Afrika.

En Korrespondent til „Chicago Tribune“ skriver fra Salt Lake City: „Hvis jeg ønskede at opbryde Mormonismen, vilde jeg først og fremmest oprette en Snes Modebutik i Salt Lake City og dernæst give Generalen i Camp Douglas 20,000 Dollars til Afholdelse af Baller og Selstabber anstundende Vinter, og til sidst anstaffe et Sæt unge smukke Officerer i Leiren.“

Med andre Ord: Extravagance og Vellystighed ansees som de strappeste Vaaben mod Mormonismen. Hertil ville vi svare, at vi anse det som en stor Ere for Mormonismen, at den anerkjendes som en dodelig Fjende af Nutidens Daarstab og Utugt.

Præsidentvalget. I denne Tid holdes Møder og Konventioner overalt i Staterne, hvor man ved Provevalg søger at blive enig om, hvem der skal indtage Præsidentstolen de kommende fire Aar. Døsaa i Utah ere saadanne Møder afholdte, og uagtet Utah som Territorium ikke har Ret til at stemme, have des Bøgere dog paa nævnte Maade ytret deres Mening. De have næsten ensstemmig udtalt sig for den berømte Redaktør for „New York Tribune“ Mr. Horace Greeley som Præsident og for B. Graz Brown som Vicepræsident. Alle Demokrater og en god Deel liberale Republikanere stemme for disse to Mænd, der roses meget for deres Netkaffenhed, Ubestikkelighed og Loyalitet, medens de øvrige Republikanere, der ere meget talrige, stemme for Grants Gjenvalg.

Bor mangeaarige prøvede og troe Delegat i Kongressen, Eldste William H. Hooper, har i en storre Forsamling i Salt Lake frabedt sig Gjenvalg, paa

Grund af hans Helbredstilstand, private Forretninger og Familiesorhold. Folket viderede ham sin Tak for hans lange og værdige Repræsentation i Regjeringsstaden, og Eldste George Q. Cannon er udnevnt til hans Eftertræder.

En højtstående Mand i Massachusetts ved Navn John F. Rich sif for en tolv Aars Tid siden det Indsald at samle et Slægtregister over saa mange som mulig af Familien Rich, og i Aar har han sammenkaldt dem til et stort Møde i Truro i Massachusetts hvilket fandt Sted den 26de og 27de Juni, ved hvilken Leilighed ikke mindre end 1,500 Rich'er var tilstede. Blandt de Indbudne var ogsaa Apostelen Charles C. Rich og hans Son Joseph C. Rich fra Utah, som, for at bruge et almindeligt Udtryk, var Dagens Lover, som kommande fra det mærkværdige og vidtberømte Folk i Klippebjergene. De fik rigelig Leilighed til at prædike og konversere om vor Kirkes Principer og være Gjenstand for al onstelig Opmærksomhed og Belvillie.

Bore Emigranter under Eldste Eric Petersens Anførelse ankom lykkelig til Salt Lake City den 17de Juli Kl. 11 Aften og blev midlertidig indkvarterede i Musikhallen, hvor Astenmad var beredt for dem.

Notits.

Bor næste Emigration afgaaer fra Kjøbenhavn Torsdagen den 29de August istedetfor som tidligere meldt den 30te, hvorefter alle Vedkommende ville behage at rette sig.

In d h o l d.

Side.		Side.	
Tale af Præsident Brigham Young	337.	Lidt af vor Kirkes Historie	346.
Om Søndagsstolerne	342.	Utahs Fremtid	349.
Nedaktionens Bemærkninger	344.	Blandingar	350.
Spildt Argument	345.		

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. C. Bording.